

To trenutje se je zaslišalo močno žvižganje, ki je šlo kar skozi ušesa, in vsi so se nehote stresli...

— O, presveta Mati Božja! — zaklicala je Beatrisa, — kaj to pomenja.

— Le mirni bodite, gospa, to je najbrž kričanje kake nočne tice, — tolažil jo je Diego di Arana.

— Vendar moramo biti previdni — rekel je Ferdinand.

— Kako se je hitro zmračilo mej našim pogovorom!... Nismo li zašli?... Pot je vedno slabša in drži vedno boljše v gore... okrog in okrog ni sledu obdelane zemlje... — rekla je Beatrisa.

— Strašno žvižganje je tudi Kolumba prisililo, da je jel premišljevat. Z jednim samim pogledom je ogledal vso okolico in spoznal vso nevarnost položaja. Glas, ki je prišel do njegovih ušes, bil mu je le predobro še znan iz časa njegovih bojov z neverniki.

— Gotovo smo naleteli na kako četo mavriških roparjev, od katere nimamo ničesa dobrega pričakovati, — rekel je.

— Zaklinjam se pri sv. Jakobu, vi imate prav, gospod. — Pri tacih razmerah je najbolje, ako se vrnemo — odgovori Dijego.

— Sicer pa pogledjte, Arano, v kakšnem kraju smo — reče Kolumb. — V soteski se nahajamo in to žvižganje ni družega, kakor znamenja roparskih stražnikov, da smo jim srečno prišli v past.

— Za vraga!

Dijego je hudo pogledal Kolumba. Morda je ta neznanec baš zaradi tega se ž njimi spustil v pogovor, da jih zavede v past! Kdo ve, če ni mavriški ogleduh?!

Kolumb je vidno jasno prečital misli mladega človeka stoječega pred njim. Mirno in dostojno je vzdržal ta ostri pogled Diega. In ko je videl, da se Dijego začne sramovati svoje nezaupnosti je hitro šel k gospej Beatrisi.

— Bodoči trenutki morejo biti skrajno nevarni za življenje, gospa. Mi, gospa, moramo pred vsem vas varovati. Pojdite s konja in zavzemite varno mesto v sredi karavane.

O, gospod Kolumb, je li tako nevarno? Mari se izpolni lahkomišljena Ferdinandova želja. O, presveta Mati Božja, kako je strašno!

— Pred vsem — previdnost, gospa. Mi moramo biti pripravljeni, da odbijemo napad. Pred vsem moramo ogledati in nabasati puške.

V tem sta Dijego in Ferdinand po kratkem posvetovanju pojasnila svojim ljudem, v kako nevarnost so prišli po svoji neprevidnosti. Prigovarjala sta jih, naj se dobro drže in naj bodo pripravljeni za napad.

Potem sta šla k Beatrisi.

O, gospod Ferdinand kak hudi duh je bil v gostilni vdahnil vam ono strašno željo, ki se sedaj izpolni...

— Močen krik, s katerim so dali roparji znamenje, je pretrgal Beatrisi besede.

— Zaklinjam se pri sv. Jakobu, približujejo se, — zaklical je Ferdinand. — Treba se je rešiti ali pa vsaj drago prodati svoje življenje!

— Gotovo smo obkoljeni — rekel je Kolumb s trdim glasom. — Povratek je nam odrezan. Držati se moramo, kolikor časa je mogoče in zasesti postojanko, ki bi nam varovala hrbet. Ta naprej moleča skala je za to popolnoma pripravna. Pod nje varstvom lahko pogumno počakamo in odbijemo prvi napad roparjev. Ta čas se pa mej bojem gospej morda posreči prodreti skozi vrste roparjev.

— Kolumb ima prav, — rekel je Diego. Sedaj pa na delo!

Kakor se v vseh nevarnostih življenja podvrže vse močnejšemu značaju, tako je tudi tukaj vse tiho priznalo nad seboj oblast Kolumbovo, kateri je hladnokrvno postopal in dajal povelja glede zasedenja ugodnejše postojanke.

Voz so hitro izpregli, mule in konje razložili in jih tako postavili, da so boljše krili ljudi. Gospo Beatriso in Kolumbovega sina postavili so v sredo.

Vsi so nategovali ušesa in oči v temi, a bilo je vse tiho.

Bila je tiha poletna noč. Lune ni bilo, le zvezde so tam pa tam blesketale na temnomodrem nebu. Lahek močen veter je obveval skale in obraze potnikov, stiskajočih puške v rokah in pripravljene biti se na življenje in smrt.

— Nevarnost je velika, gospoda — rekel je Kolumb. Pa dosedaj nas je Bog varoval o vseh nevarnostih in tudi sedaj se moremo zanašati na njegovo milosrčnost in pomoč.

Pri teh besedah je Kolumb pokleknil in molil kratko molitev, ki je segla do srca vsem njegovim tovarišem. Ko so vstali, so vsi drug drugemu podali roke. Celo različje mej gospodo in slugami je prenehala v tem trenutju nevarnosti. Vsi so čutili, da je od poguma vsacega moža odvisna njih rešitev.

A okrog je bilo tiho, kakor poprej. (Dalje sledi.)

Novice.

Občni zbor Družbe sv. Cirila in Metoda

se je letos vršil v Ljubljani. Že v ponedeljek je došlo v Ljubljano mnogo rodoljubov iz zelene Štajerske, tužne Koroške in kršne Primorske. Priredil se je prijateljski sestanek pri Ferlincu, kjer se je najprej predsednik družbe zahvalil, da so rodoljubi iz vseh slovenskih krajev se zbrali na občni zbor pre-pomenljive družbe. Potem se je začela najprijetnejša zabava, pri kateri se je pelo in napivalo. Marljive narodne dame šen-peterske podružnice so pa prodajale lepo izdelane kovinske svetinje v spomin najstarejšega družbinca shoda. V torek je pa bila maša v frančiškanski cerkvi, katero je imel o. Čadež, po maši so se pa zbrali gostje v veliki dvorani „Narod. Doma“.

Predsednik g. Tomo Zupan je pozdravil shod s primernim govorom. Omenjal je, da sta se vršili prvi dve veliki skupščini v prostorih stare Čitalnice, XI. pa se vrši v domu, ka-

teri si je postavil narod sam, v „Narodnem domu“, za kateri so prispevali vsi stanovi in kjer bode odslej pribežališče rojakom iz vseh krajev. Bodi to dobro znamenje, da so se združili skupščinarji v „Narodnem domu“, da zboruje prva v njem družba, ki deluje na jedinstvo vseh Slovencev, „Viribus unitis“ je tudi naš slovenski rek. Naj bi vendar že jenjal prepir mej brati. Če velika dvorana v „Narodnem domu“ še nima svojega imena, naj se imenuje „Concordia“. (Dobro klici.) Govornik je potem pozdravil skupščinarje, povdarjajoč, da se bodo danes prepričali, kako nerazdružljiva jedinstvo je vladala mej člani odbora, in izrazujoč upanje, da ohranijo slogo vsi, prišli iz raznih krajev slovenskega ozemlja, je zaklical: Slovenskemu narodu „Concordia“ — „Sloga“ (Živio-klici.)

Za predsednikom je zborovalce pozdravil župan ljubljanski gosp. Ivan Hribar s sledečimi besedami: Velecenjene dame! Častita gospoda! Kot župan bele Ljubljane pozdravljam Vas vse prav pristrčne. Ponosen sem, da me je takoj prvo leto mojega županjevanja dotela velika čast, pozdraviti v imenu mesta Vas premile sestre in predragi bratje, ki ste prihiteli z vseh strani, koder prebiva naš rod, da v njega prvostolnici darujete srca svoja na altarju domovinske ljubezni. Zares, redkodaj vidi bela Ljubljana družbo, katero bi isti plemeniti nagibi bili privedli skupaj, katero bi isto srčna čutila tako tesno družila, kakor Vas, slavna in častita gospoda; a če jo kdaj vidi, tedaj ta družba nikdar ni tako številna, tedaj se nikdar ne odlikuje po taki — rekel bi sveti — harmoniji, kakor velika skupščina družbe sv. Cirila in Metoda, na kateri sta zastopana oba spola in vsi stanovi. In take harmonije je potreba. Čuvajte torej, gospoda slavna! da se ohrani; čuvajte to zlasti Vi, katere je zaupanje sester in sobratov postavilo družbi na čelo. Ohranila se pa bode, ako „družba sv. Cirila in Metoda“ ostane vedno zvesta načelom, katerim ima zahvaliti svoj postanek in se skrbno izogiba vsega, kar bi količkaj v stanu bilo vzbujati domnevanje, da se je od teh načel oddaljati začela. Kjer gre za veliko, kjer gre za sveto stvar, ostani naše uho vedno gluho za tajna prišepetavanja, in naj prihajajo od katere strani koli. In velika, sveta stvar je, za katero ima delovati družba sv. Cirila in Metoda. Vsaj se ima v bran postavljati proti onim pogubnim nakanam potujčevanja, s katerimi nemški in laški naši sosede upajo krčiti število naše ter tako odvzemati nam teritorij lno last; last one prekrasne zemlje, na katero smo privezani po spominih mladosti s srčnimi vezmi. In kako se to dela gospoda slavna? Nežno mladino, katero najslajša vez govornice spaja z ljubečo materijo, hočejo oropati te vezi ter tako izrjaviti jej ono najlepšo cvetko, ki klije v otroških sreih, čut ljubezni in spoštovanja do bitja, katero je življenje svoje postavljalo v nevarnost za dete svoje, katero je negovalo in odgajalo ta najdražji si zaklad. Gospoda slavna! Zgražamo se, kadar čitamo v zgodovini, kako so dirje turške čete trgale materam od prsi nedolžno dete ter jo morale. Barbarstvo nazivljamo to po vsej pravici. A kaj naj predragi moji! rečemo o tem, kako se dandanes odtujujejo deca materam? Ne more sicer otroci; a trgajo se jim srca iz živih teles. Gospoda moja! To je moderno barbarstvo. Proti takemu modernemu barbarstvu delovati je dolžnost nas vseh, zato pa nam je k srcu prirastla družba sv. Cirila in Metoda, katera si je delovanje v tem smislu postavila za nalogo. Da bi nje delovanje bilo uspešno, to je moja želja in to bodi, gospoda slavna! vaša skrb. V to ime Bog pomози!

Županu se je za pozdrav zahvalil predsednik, in poudarjal, da bodi Ljubljana vzgled drugim občinam, kajti Ljubljana jako veliko žrtvuje za družbo. Zatorej „Bog živi Ljubljano in njenega župana!“

Tajnik g. Žlogar je poročal o družbinem delovanju v m. l.: Naša družba je v zadnji poslovni dobi stopila v drugo desetletje svojega obstanka. Pred najmanjšimi leti sklicala je vrle domorodce v središče slovenskih dežel, da se posvetujejo, kaj storiti v obrambo one naše mladeži ob slovenskih mejah, ka-

teri preti nevarnost potujčenja. V tedanji čitalnici so utemeljili našo družbo, ki naj bo sredotočje oni požrtvovalnosti, brez katere je nemogoče oteti kaj mladeži iz neprijateljevih rok. Za danes Vas je, čč skupščinarji, družbino vodstvo zopet sklicalo v prvostolnico slovensko in sicer v tisti dom, v katerem bo družba imela svojo stalno pisarno in posvetovalnico, kateri je zgradila skupna požrtvovalnost slovenska, da se tu zopet posvetujete in navdušujete za slovensko šolstvo. Kako tolažilno bi bilo, ko bi po preteku prvega desetletja vodstvo moglo stopiti pred Vas in zaklicati veselo vest. Po vsem ozemlju, kjer prebiva naš rod, je že upeljana slovenska šola za slovensko mladež! Naši nasprotniki so se spametovali, so opustili pogubonosni svoj lov na slovensko deco. „Schulverein“, „Südmark“, „Lega nazionale“ so odložili bojno kopje ter v miru zaspali. Natornim in ustavnim pravicam je zadoščeno tudi na Slovenskem, kajti vsi poklicani faktorji delujejo za vzgojo naše mladeži v slovenskem duhu... zdaj se torej lahko mirnim srcem razidemo in svoje delovanje raztegnemo na drugo polje kulturnega razvitka za naš narod. A to je le pium desiderium — pobožna želja — ne v razhod, nego le še v tesnejše združenje Vas kliče vodstvo, kajti ni še prišel čas, da bi opustili „usiljeno nam samoobrambo“. Prav zdaj je naša družba nastopila novo pot, položivši temelj šolskovzgojevalnim zavodom, kateri bodo — trdno se nadejamo — njeno slavo oznanjevali še poznim rodovom. A, da boste, čč skupščinarji, te splošne uvodne besede bolje umevali, treba kar poseči v posamezne stroke družbinega delovanja ter je naslikati vsaj v glavnih obrisih, iz česar se boste prepričali, da sme vodstvo s ponosom kazati na uspehe, katere je dosegla naša družba.

(Dalje sledi.)

— **Dopolnilna volitev za državni zbor.** Vsled smrti držav. poslanca kanonika Kluna se razpisuje za sodne okraje Ljubljana, Vrhnika, Litija, Zatičina, Ribnica in Velike Lašče nadomestna volitev v dan 29. septembra.

— **Ljubljanskega Sokola izlet v Kranj** se je razvil v pravo narodno slavnost. Udeležil se ga je ljubljanski „Sokol“ z nad 60 člani z starostjo dr. Tavčarjem na čelu, „Gorenjski Sokol“ z 34 člani, na čelu mu starosta V. Majdič, „postojnski Sokol“ je poslal starosta dr. Treota s 15 člani, „tržaški Sokol“ starosta dr. Gregorina, „goriški Sokol“ starosta Gabrščka. Razven sokolskih opazili smo obilo drugih društev. Slovenski biciklistični klub „Ljubljana“ je bil korporativno s 30 člani navzočen. Dasi je vreme že zjutraj slabo kazalo, zbralo se je na stotine občinstva na ljubljanskem kolodvoru, od koder se je v dveh vlakih odpeljalo proti Kranju. Na vseh postajah se je moralo priklopiti novih voz, osobito v Škofjiloki se je izletnikom pridružilo mnogo rodoljubov in rodolubkinj s škofjeloško čitalnico na čelu. Po sijajnem sprejemu na kranjskem kolodvoru se je jel slavnostni sprevod sokolskih društev pomikati skozi bogato z zastavami okrašeno mesto. Pred mestno hišo je došlece v krasnih besedah pozdravil kranjski župan gospod Šavnik, na kar mu je v lepem govoru odgovoril starosta dr. Tavčar. Popoldne ob 5 uri se je pričela ljudska veselica z veliko javno telovadbo. Telovadbo, ki se je vršila na v to nalašč zgrajenem velikem telovadišču, je v vsakem oziru sijajno uspela. Osobito so se proste vaje izvajale z občudovanja vredno točnostjo. Telovadba na orodjih, katere se je poleg ljubljanskega udeležil tudi postojnski „Sokol“ pod predtelovadstvom staroste dr. Treota, je tudi na tem polju pokazala velik napredek slovenske telovadbe. Po telovadbi sta se spustila dva balona, mladina se je razveseljevala ob raznih mladinskih igrar, med katerimi je osobitno radost in smeh vzbujala igra z lovilnikom, toda dež je nanagloma prekinil veselje in zabavo in spodil mnogobrojno občinstvo pod gostoljubne strehe kranjskih gostiln. Pri Majarju se je nadaljevala veselica, kolikor so to pripuščali skromni prostori. Godba in petje sta se menjavala z navdu-

pa vas ohrani Gospod Bog!... Najprej!... je glasno zaklical Kolumb.

Zaslišalo se je pet strelav, ki so že pomanjšano druhajl zmešali in nazaj odrinili. Še jedno trenutje, in Mavri so bili pripravljeni zopet planiti na potnike, a poslednji so globoko zasadili ostroge v konje in prestrašene živali so z boleznim razgetanjem skočile naprej.

Mohamedanci so se nehote jim umaknili na obe strani. Porabivši ta trenotek je Kolumb z mečem planil nanje in tako preprečil, da niso potnikom mogli zagradi pota. Ko so mavri se dobro zavedli, kaj se je zgodilo in Kolumba porinili na njegovo prejšnje mesto, so Beatrisini in njenih tovarišev konji še z največjo hitrostjo dirjali po cesti.

Roparji so v divji kletvi samo gledali za plenom, ki se je jim izmuznil. Nekateri so skočili na konje in jo udrli za potniki, večina je pa okročila Kolumba, ki je zasel svoje novo mesto pod skalo.

— Ti bodeš poplačal sam zanje, pes! — jezil se je vodja druhali. — Smrt tebi.

S temi besedami je Maver skočil na Kolumba in zamahnil proti njemu s kindžalom. Kolumb se je spretno izognil udarcu, da je le malo ranil njegovo roko, in to trenutje je zasadil roparju svoj meč v grlo. Kri je curkoma brizgala... Maver je brez moči izpustil puško in hropeč pal na zemljo...

Nekaj minut so roparji stali kakor okameneli, ko so videli smrt svojega voditelja. Potem so se pa zopet zavedli in prijeli za orožje. Petelini na puškah so zapokali, kindžali in jatagani zablenketali in divji krik se je razlegal proti Kolumbu:

— Alah! — V imenu Alahovem umaknite se nazaj! — zaklical je neki Maver, ki je skočil naprej. — Pasji kristijan je ubil našega voditelja... Ga li hočemo kar s krogliami odpraviti v pekel? Živ nam mora priti v roke in z mučno smrtjo poplačati svoje hudodelstvo.

— Da, da mučimo ga! — rjovela je tolpa. Kolumb je gledal smrti v obraz, a trdo je sklenil, da se živ ne uda v roke sovražnike. Nakrat se je oglasil otročji glas nad njegovo glavo:

— Oče,

— Dijego!... Si li ti? Mari nisi pobegnil z drugimi?...

— Ne, skril sem se tu na višini. Na skali je strlina, na katero se lahko pride s kočijine strehe... Oče, pojdi k meni!... Mavri ne pridejo semkaj, zadaj za skalo teče globoka reka!

— Reka?... Za Boga, Dijego skoči doli in plavaj na drugi breg!... Ti dobro plavaš... Jaz pojdem za teboj!

— Oče!

— Sin moj, ubogaj! je strogo zaklical Kolumb, ki je naprej skočil na streho kočije gospe Beatrise, potem na štrlino, katero je našel deček in naposled

prav na vrh, kjer je bil precej širok raven prostor, nekaj korakov dolg.

Ko je zagledal očeta, je deček kakor mačka se spustil po rebro skale k reki in prišedši do črne vode Gvadalkvivira, je hitro jo zaplaval.

In stoječ na skali je Kolumb gledal, dokler se ni deček zgubil v temi. Ko se je povrnil na ta kraj vrha, ki je bil obrnen proti skali, je videl, da lezejo Mavri drug za drugim na skalo. Z mečem v roki je jim hotel zabraniti prihod na vrh, a je bilo že prepozno. Kacih dvanajst roparjev je bilo že na skali, za njimi so pa lezli drugi, kakor kače.

— Nam ne uideš, pes! — so veselo klicali napadovalci. — Streljajte, bratje!...

Razleglo se je kacih deset samokresnih strelav. To trenutje je Kolumb, ki je stal prav na kraju skale se spustil doli čez strmi rebro...

Ko so Mavri prišli na kraj, gledali so strmino v podnožju skale, in niso ničesa videli in ničesa slišali. Samo valovi Gvadalkvivira so tajinstveno bučali, kot bi se veselili, da so požrli novo žrtvo...

(Dalje sledi.)

Občni zbor Družbe sv. Cirila in Metoda

(Dalje.)

Pri X. skupčini v Kranju, — kjer je bila naša družba od njeni desetletnici sijajno vsprejela in počeščena, — so bili v družbino vodstvo poklicani vsi istopivši člani. Kar so razni udje človeškemu telesu, to so družbi njene podružnice. Od lanske skupčine jej je prirastla čila nova mladika z zaporedno št. 132. To je ženska podružnica v Velikih Laščah. Gotovo je še dokaj krajev, ki bi lahko pristopili v naš društveni krog. Srečnej kot v prirastku podružnic pa smo bili v pomnožitvi pokroviteljev, katerih je od lanske skupščine prirastlo 20. Do 1. avgusta šteje družba 104 moške podružnice z 8200 člani in 28 ženskih podružnic s 3000 družbenicami, skupaj toraj 11200 društvenikov. In s sično hvaležnostjo tu zopet beležimo to okolnost, da so ženske podružnice tudi v pretekli dobi obdržale svoje prvenstvo, da so od njih prihajali družbi najizdatnejši darovi. Za tako vzgledno požrtvovalnost, kateri ni najti primera v slovenski povestnici. Vam izreka danes, čč. družbenice, družbino vodstvo najtoplejšo pohvalo in zahvalo ter si usoja še pristaviti preiskreno prošnjo, da blagovolite vstrajati v tem domorodnem delovanju in pridobivati vedno več somišljenih za pravično slovensko stvar. Družbina pravila odkazujejo podružnicam širen delokrog v dobavo denarnih sredstev. Kot najprikladnejše so se skazale one veselice, ki nudijo društvenikom pouk in zabavo. Posebno živahno so se gibale naše koroške podružnice, ki so večinoma zborovale po večkrat. Njih shodi so obče najbolj obiskani; tu se zbere na stotine naroda, ki željno posluša koristne nauke ter se vnema v ljubezni do svojega roda in jezika. Zato je družbino vodstvo rado pospeševalo take shode ter zanje pošiljalo tudi posebne govornike. Častite rojake opozarjamo, da osobito v takih krajih, kjer ni društev, sklicujejo podružnične shode, na katerih se narodu poleg zabave s primernimi govori iz raznih strok narodnogospodarskega življenja nudi koristnega pouka.

Obiščim v duhu društvene šolske zavode! Najstarejše je: 1. Zabavišče in otroški vrtec v Celji pod vodstvom šolskih sester. Upisanih je bilo 95 otrok, ki so z malimi izjemami kaj redno zahajali s vrtec, kateri je bil nastanjen v hiši g. Pashiaffe, v bodočem šolskem letu pa se preselil v hišo gosp. Sorglechnerja. To zabavišče daje zanesljiv naraščaj ondotni izvrstni dekliški šoli šolskih sester. 2. Vkljub velikim oviram vendar srečno ustanovljeni otroški vrtec v Mariboru pod vodstvom šolskih sester je presegel vsa naša pričakovanja in je jasno osvedočil, kako potreben je bil tak zavod za slovenski živelj v Mariboru, ki je številnejši, nego hočejo naši neprijatelji priznati. Število obiskujočih otrok je letos poškočilo na 70. V njem je dosti naraščaja za bodočo slovensko ljudsko šolo v mestu samem. 3. Ker se je zadnje leto v šolskih zavodih pri sv. Jakoba v Trstu izvršila bistvena sprememba, moralo se je radi pomankanja prostorov opustiti zabavišče pri sv. Jakobu. Osnovna šola se je morala razdeliti. Ko so je začetkom šolskega leta oglasilo za I. in II. razred toliko dečkov in deklic, da tudi dva razreda nista mogla mešana ostati, ločile so se deklice popolnoma od dečkov ter se je ustanovila samostojna dekliška šola. To spremembo je vodstvo naznanilo c. kr. namestništvu v Trstu kot deželnemu šolskemu oblastvu, katero jo je vzelo na znanje. Tako ima naša družba zdaj: Petrazredno deško šolo pri sv. Jakobu. Upisanih je bilo 241 dečkov. Da je učiteljstvo na tem zavodu vsaj deloma preskrbljeno za starost ter tudi za stalnost, bilo je v tekočem letu pri banki „Slaviji“ zazarovano za slučaj doživetja in smrti. Zavarovalnine $\frac{1}{3}$ plačujejo učne moči, $\frac{2}{3}$ po naša družba. 4. Dvorazredna dekliška ljudska šola pri sv. Jakobu v Trstu je nastala vsled ločitve učencev po spolu. Dne 30. septembra so njeno vodstvo prevzele čr. šolske sestre in matice Mariborske. Upisanih je bilo 124 učenk. Radi pomankanja učnih sob je bil na deški šoli v I. in II. razredu poludneven pouk. Ker je treba dekliško šolo čim prej razširiti v štirirazrednico in šolskim sestram oskrbeti v smislu njihovih redovnih pravil primerno stanovanje, morala bo družba še dokaj žrtvovati, da ustreže higijeničnim in pedagozičnim zahtevam. 5. V otroški vrtec v Rojanu se je prijavilo 65 otrok. 6. V otroški vrt na Belvederju pa 42 otrok, ki je stopil na mesto onega koncem julija 1895 na Greti opuščenega zabavišča. 7. Ako prestopimo na Goriško, imamo ondi otroški vrt v Pevmi pri Gorici, ki je vzgajal 51 otrok. 8. Otroški vrt v Ločniku pa žal vsled laške agitacije zgublja otroke, tako da jih je letos vstrajalo samo 15. Vsled svojih obljub naša družba izdatno podpira. 9. Otroški vrt v Podgori pri Gorici, ki vzgaja vsa leta največje število otrok. Letos jih je ondi zahajalo 84. Ako bi se društvo „Sloga“ ne pobrinilo za slovensko mladež, pogrešali bi goriški Slovenci svojih učnih zavodov. Sama „Sloga“ bi tudi ne zmagovala ogromnih stroškov, če bi jej naša družba ne preskočila na pomoč. Le tako se vzdržuje. 10. Otroški vrt društva „Sloge“ v Gorici v ulici sv. Klare z 72 otroci. 11. Otroški v ulici Barzellini z 83 gojenci. 12. Najvažniša pa je slovenska ljudska petrazrednica v Gorici z 8mi oddelki in 505 učenci. Tega bremena bi se bila že rada znebila „Sloga“ in ž njo naša družba; a v kljub razsodbi državnega sodišča, da je mestni magistrat v Gorici dolžan osnovati slovensko šolo, izmislijo se je še zmiraj toliko zaprek, da javna šola, še ni ustanovljena in da morajo borni Slovenci še zmiraj žrtvovati tisočake za svojo šolo, ko bi jih drugod krvavo potrebovali. 13. Otroški pod Kostanjevico pri Gorici je zbiral v svojih prostorih 61 otrok. 14. A zdaj pridemo do tebe, ti tužni Gorotan! Najbolj si potreben, a najzadnji dobiš to, po čemur hrepeni tvoje srce, dolgih deset let si čakal, da dobiš svojo slovensko ljudsko šolo v Velikoveu. Volja je bila pri vseh rodoljubih pač dobra, a okoliščine so bile močnejše, da ni bilo mogoče prej izvršiti te plemenite nakane. Krasno poslopje mej Velikovcem in Št. Rupertom — lastnica naša družba — stoji že dodelano in čaka le še trenutka, ko bla-

goslovljujoča roka odpre vrata Bogu posvečenim redovnicam in mladeži slovenski, kateri se ne privošči, da bi se vzgajala v duhu svoje ljubeče matere, po naravi svojega naroda, in tudi v duhu svoje cerkve katoliške!

Želeti je, da se pri blagoslovljenju Velikovške družbine šole snidejo društveni zastopniki iz vseh naših dežel, kajti oni šolski dom zopet spričuje vsemu svetu da tudi mal narod z zjedinjenimi močmi veliko stori in vse neprijateljske nakane osramoti. Kolikor se sedaj soditi more, izvrši se to blagoslovljenje v nedeljo, dne 6. septembra t. l.

Vsi ti zavodi, kaj pa da stanejo veliko denarja. A o tem Vas obvesti blagajništvo, ki tajništvono navdušenost navadno skuša ohladiti s tresnimi številkami.

Ozrite se zdaj še jedenkrat po teh naštetih zavodih, oglejte si teh blizu 1500 otrok, ki se vzgajajo v njih in vprašajte se potem: čegava bi bila ta mladež, ako bi zanjo ne skrbela naša družba? Ali bi teh otrok — in ž njimi tudi njih roditeljev — ne omila laška Sirena in nemška Lorelei ter jih zvabila v svoj tolmun, da jih za vselej zagrnejo italijanstva in germanstva valovi.

Častiti! vsem vam ljubezen do rodne zemlje narekava, da se te dopustiti ne sme. In uprev naša družba kaže v dejanji, kako je treba preprečevati sovražne nakane. Ona ne govori samo, ampak deluje za Boga, za cesarja, za narod. Kakor mladež v šoli, tako vzgaja priprosti ljudih pri shodih in zborovanjih v svestobi do Boga in vladarja, v ljubezni do cerkve in domovine, kliče mu v spomin dolžnosti, ki jih ima do teh in do samega sebe. Tako je v nekem pomenu naša družba prava vzgojevalnica za naše ljudstvo. Temu priča so razne cerkvene, dinastične, patrijotične, narodne slavnosti v šolskih zavodih, kakor pri družbinah shodih, kar so itak opisavali naši častniki v posamnih slučajih in nam danes ni treba ponavljati. (Dalje sledi.)

— Cesarjev rojstni dan se je kakor običajno praznoval tudi letos najslovesneje po celi širni Avstriji. Zvesto udani narodi so ta dan pošiljali goreče prošnje k Vsemogočnemu, da bi nam ohranil predobrega vladarja še mnogo let. Tudi vsikdar lojalni slovenski rod, ki ima še poseben povod se spominjati spominskih dnij pravičnega cesarja, ki mu je zagotovil bodočnost, je ob 66letnici Nj. Veličanstva iskreno molil za Njegovo daljno zdravje in žitje. — V Ljubljani praznovali so lepi praznik z veliko sv. mašo v stolni cerkvi, katere so se udeležili vsi dostojanstveniki. Strei topov z Grada je naznanjal glavne dele sv. maše. Popoldne je gosp. deželni predsednik povabil vse dostojanstvenike na obed, pri katerem je govoril lepo napitnico na cesarja. Vojaštvo, kolikor ga je v Ljubljani, je praznovalo cesarjev rojstni dan sv. mašo na dvorišču nove vojašnice.

— Spominska plošča umetnikoma Janezu in Juriju Šubicu. Prerano umrlima slavnima slikarjema bratoma Janezu in Juriju Šubicu, katerih prvi počiva v Kaiserslauternu drugi pa v Lipsiji, odkrili bodo dne 8. septembra t. l. v rojstnem domu v Poljanah nad Škofjokloko spominsko ploščo. Plošča se vzida v notranji zid farne cerkve. Plošča je lepo delo. Brezdvomno se bo tem povodom zbralo v prijaznih Poljanah mnogo njihovih čestilcev, znancev in prijateljev prerano umrlih umetnikov.

— Umrl je dne 13. avgusta v Vipavi preč g. Jožef Nakus v 92. letu svoje starosti. Pokojnik je 58 let služboval na Planini pri Vipavi, kjer so položili tudi njegove zemske ostanke k večnemu počitku. N. v. m. p.

— Slike Simona Gregorčiča v korist družbe sv. Cirila in Metoda in sicer jeklorezne so dale napraviti litijske Slovenke. Prodajajo jih po 20 kr. v gori označeni namen. Res hvalevredna misel.

Kolumbovi načrti so priyorja tako zanimali, da je drugi dan vstal s solnčnim vzhodom in poklical k sebi znanega svetopisca, zvezdoznanca in prirodoslovca Garsia-Fernandeca iz Palosa, da vkupe ž njim pretrese Kolumbovo idejo.

Dobivši povabilo, je Fernandec prišel v samostan Rabida in močno so ga osupnila premišljevanja in dokazi Kolumbovi.

— Vaši načrti, gospod, so dobro premišljeni in ne more se reči, da ne bi bili izvršljivi, — rekel je Kolumbu. — Paloški mornarji, mej katerimi je več izvedenih in pametnih ljudij, so se že večkrat izrekli blizu v takem smislu. Tako je pripovedoval star mornar iz Palosa, da jih je bil nekoč vihar tako daleč zanesel proti severozapadu, da so videli nos Klir na Irskem na vzhodu, in tukaj je morje, če tudi je bil silen veter, bilo popolnoma mirno, kar jih je pripeljalo na misel, da je blizu kaka suha zemlja.

— Se li prepričal o resnici svojega domnevanja? — je goreče vprašal Kolumba.

— Žal, — da se ni upal dalje voziti na zapad. Bal se je, da ga prehitijo zima, — bilo je v avgustu — da za zmirom zamrzne njegova ladija z naloznim blagom vred.

— Vi se morate predstaviti dvoru, gospod Kolumb, in razložiti svoje načrte našemu kralju in kraljici. Neki notranji glas mi pravi, — vmešal se je priyor, da dosežete svoj namen. Pustite svojega sina pri meni, vzgojeval ga bodem, vi pa delajte za svoj veliki smoter.

— Jaz sem trdno sklenil, svoje načrte predložiti kraljevski dvojici, — odgovoril je Kolumb. — Žal, da so se vsi moji zemljevidi in spisi zgubili ob poslednjem nesrečnem dogodku, in treba je časa, da jih obnovim.

— Zato vam daje naš samostan najlepšo priliko, — je živo odgovoril priyor. — Prepričali ste naju o istinitosti svojih domnevanj in samostan La Rabida si bode štel v čast imeti vas za svojega gosta.

— Jaz z veseljem vsprejem vašo ponudbo, zaklical je Kolumb, — in Bog naj vas poplača za vaše dobrote! Ostal bodem pri vas in pridno bodem delal! Sedaj sem prepričan o uspehu svojega dela.

Kolumb je bival v samostanu in neprestano izdeloval svoje načrte. Prijor in Garsija-Fernandec sta mu pomagala po svojih močeh. Semtertja so prihajali stari mornarji iz Palosa, da so se pogovarjali s Genučanom in mu povedali, kaj so že vse sami opazili, kar je vedno bolje in bolje utrjevalo njegove zaključke.

Tako je minola jesen in zima. V tem je Kolumb dobil novega privrženca v osebi vojvode Medina-Celi.

Medina-Celi in Medina-Sidonija imela sta ob obrežju morja deželi, ki sta bili kakor kaki manjši kraljestvi. Ta dva vojvodi sta bila bolje kraljeva vazala, kakor podložnika, in če je bila vojna, pripeljala

sta na bojišče svoji vojski, katerim sta sama zapovedala. Jeden iz njiju je postal goreč zagovornik Kolumba. Hotel je že sam Kolumbov načrt privedi do izvršitve s tem, da bi Kolumbu dal štiri ladije, a se je bil premislil.

— No, gospod Kolumb, — zaklical je po daljšem premišljevanju, — kakor sem tudi samostojen, a podobna ekspedicija je vredna kralja. Podjetje je preveč veličastno, da bi je prevzel na lastno odgovornost tudi tako neodvisen podložnik, kakor sem jaz. Predstaviti se morate vsekako Izabeli in Ferdinandu in jaz si bodem prizadeval ju prepričati in pregovoriti, da vsprejmeta vašo ponudo.

Prijor Janez Peres je tudi imel vpliv pri dvoru. Ko je izvedel uspeh dogovorov Kolumbovih z vojvodo Celi je zaklical:

— No torej se odpravite k dvoru in spremlja naj vas blagoslov božji in blagoslov presvete Marije Device. Jaz imam pri dvoru vplivnega prijatelja v osebi brata Ferdinanda de Talavera, priyorja samostana Prado in duhovnika kraljice Izabele... Za Dija bodite brez skrbi, on najde v samostanu pribežališče in očetovsko skrb... (Dalje sledi.)

Poučni in zabavni drobiž.

Naši državni dolgovi znašali so koncem leta 1895. skupaj 4.191.317.579 gld., in sicer skupaj (avstro-ogerski) 2.756.100.245 gld., in oni samo naše avstrijske polovice 1.435.217.334 gl. Letne obresti tega dolga znašajo 175.737.08 goldinarjev. Skupni viseči dolg (državne note) znašal 7 je 193.539.593 gld.

Zdravilo zoper kugo. Jako nevarna bolezen je azijska kuga. Od 100 ljudij, ki jih zbolijo za to boleznijo, jih umrje 96. Dosedaj niso poznali proti njej nobenega zdravila. Francoski zdravniki na Kitajskem poskusili so rabiti proti tej bolezni serum in res dosegli so ugodne uspehe. Od 27 bolnikov jih je 25 ozdravilo in sicer tako naglo, da so čez tri ali štiri dni že šli na delo.

Poljska himna -- prepovedana. Nemški državniki se boje, da bi Poljaki s svojo narodno himno ne obnovili svojega kraljestva. Prva komora berlinskega tribunala je znano poljsko himno: „Se Poljsko ni propala...“ zaplenila. To zapleno je sodišče temeljilo s tem, da je himna ščuvajoče vsebine, ter navdušuje v to, da se z orožjem v roki zopet obnovi poljsko kraljestvo, kateremu naj bi pripadale tudi nekatere zdaj pruske pokrajine.

Novice.

Občni zbor Družbe sv. Cirila in Metoda

(Dalje.)

Ker se je to leto družbino delovanje osobito koncentrovalo pri velikih šolskih zavodih v Trstu in v Velikoveu, zato vodstvo razen „Vestnika“ IX, ni izdalo literarnega proizvoda ter je nadaljevanje „knjižnice družbe sv. Cirila in Metoda“ odložilo za finančno ugodnejšo dobo. Podpirala pa je naša družba slična podjetja s tem, da je nakupila od „knjižnice za mladino“ in „Pomladnih glasov“ primerno število ter darovala tja, od koder je bila naprošena. Tako je razposlala zopet letos v

razne kraje: 1757 knjig, 5000 Vestnikov in mnogo pisalnega orodja.

Razširjanje družbenih zavodov zahteva zmiraj večje žrtve; misliti je torej o načinih, kako povišati prispevke. Lansko leto je rodoljuben stotnik oskrbel za družbo „nabiralnike“, ki so po javnih lokalih in v domoljubnih hišah privabili lepih prispevkov za družbine namene. Sličnih nabiralnikov si je letos naročila zopet 200 komadov, ti novi imajo v medenčno vtisnjen napis in ključavnico za zapreti. Po zahtevi se razpošljejo širom domovine.

Kakor prejšnja leta bila so i zadnje slovenska društva po vseh pokrajinah naklonjena naši družbi, bodisi, da so sama darovala, bodisi, da so sodelovala pri veseljah in zabavah, prirejeni v korist naši družbi. — Tržaški rodoljubi so i letos priporočali „Ciril-Metodov dar“, ki je dobro podprl blagajno. Dohajali so božični, novoletni, velikonočni, godovni... darovi, kakor tudi pri veselih in žalostnih dogodkih, n. pr. o botrinjah, svatovščinah, novih mašah, pogrebščinah namesto vencev. Marljive ženske podružnice v Trstu in Gorici so za božičnice in razne šolske slavnosti nabrale toliko darov, da so skazale pravo delo krščanskega usmiljena ondotnim otrokom pa tudi njih starišev.

Ker pa ima naša družba dobrotnikov in prijateljev na tisoče mej častitim ženstvom in moštvom po vseh pokrajinah, zato jih slavni skupščini ne moremo imenoma navajati, kar se tem lažje opusti, ker so slovenski časniki sproti beležili njih ceneje darove.

Umljivo je, da bi naša družba, ako bi je naše častništvo vedno toplo ne podpiralo, ne mogla prosperovati in bi se ne bila povzpela na toliko višino ugleda in priljubljenosti. „Narod“, „Edinost“, „Soča“ imajo stalne predele za družbine darove in vrli „Mir“ izkazuje v vsaki številki „kronske darove za velikovsko šolo“. Pa tudi drugi časniki objavljajo sproti darove za našo družbo, dasi v relativno manjši meri.

Običajna vodstvena okrožnica do posojilnic in hranilnic tudi letos ni zgrešila svojega namena, kajti večina se je odzvala z večjim ali manjšim darom.

Družbino vodstvo, motreč to tekmovanje v družbine namene, zajemlje iz tega bodrilo za svoje delovanje. Občudujoč toliko požrtvovalnost ginjenim srcem izreka danes vsem dobrotnikom, podružničnim načelništvom, narodnim časnikom, dičnemu ženstvu, ki v istini prednjači v nabiranju društvenih darov, vsem našim prijateljem zaslužno priznanje in globoko čutno zahvalo.

A pozabiti ne smemo onih, katerih ni več v naši sredi, ker nam jih je pograbila nemila smrt. In večinoma smrt najrajše odtrga najbolj delavne osebe. Bodi vsem blag spomin, v večnosti pa obilno plačilo.

Slavna skupščina! Že iz teh črtic ste ponesli, da si je vodstvo resno prizadevalo našo družbo obdržati na dosednji stopinji ugleda in priljubljenosti mej narodom slovenskim, kakor v preteklem desetletji. — Prvo desetletje bilo je odmenjeno v to, da smo sploh osnovali kaj zavodov in učilišč ter tako dokazali merodajnim faktorjem in vsemu svetu, da je v obmejnih krajih dokaj slovenske mladeži, kateri se krati narurna pravica vzgoje v materinem jeziku. — In tu s ponosom beležimo uspeh — kajti število 15 društvenih zavodov (dasi dva začasno prenehata) je gotovo častno za naše borne razmere. To doseči je bilo mogoče le z združenimi močmi, kakor so se v istini osredotočile prav za naši družbi; kajti vodstvu so šli na roke, kar beležimo s posebno hvaležnostjo, možje in dostojanstveniki, ki so s svetom in dejanjem vodstvo napotili, da je odločilo za najpripravišni način v dosego družbinih smotrov.

V drugem desetletju bo družbino vodstvo brez dvoma moralo svojo pozornost obračati osobito v to, da se konsolidujeta dva glavna šolska zavoda v Trstu in Velikovecu, za kar bo treba še veliko denarnih žrtev, katere bo naš narod

donašal, vedoč, da se tu gre za njegov naraščaj, za njegovo bodočnost.

Predno sklenemo, še jedno pojasnilo! Najdejo se tudi mej Slovenci neverni Tomaži, ki nočejo umevati čistih namenov naše družbe in jo mečejo v jeden koš z „Lega nazionala“, „Deutscher Schulverein“, „Katolischer Schulverein“. A nič bolj nepravilnega nego to. Kdor le nekoliko spremlja javno delovanje dveh prvoimenovanih društev, razvidi, da je mej njima in mej družbo sv. Cirila in Metoda razloček kakor noč in dan. Tam je le zgolj napad. Pod krinko človekoljubnih namenov vabijo v svoje zavode inorodne otroke, da bi jih vzgajali za slovenske janičarje. Severni neprijatelji bi radi po naših gomilah sezidali „most do Adrije“: jugozahodni sovragi pa bi radi zemljo, ki je naša last že nad 1300 let, vzeli našemu rodu ter je utrgali tudi od naš „starodavne Avstrije, katere najsvetejši zaščitnik na jugozahodu je uprava naš krepki narod. — Sorodniša je naša družba z zadnjeime „Kath. Schulverein“; nekaterim je ta tudi uzor za našo družbo. A ti ne pomislijo, da je naša bila prej nego „Kath. Sch.“ in da so organizacija naše družbe opira na naše slovenske razmere. „Kath. Sch.“ se bori le za konfesionalne šole, ker so se židje s svojim interkonfesionalnim zakonodajstvom urinili tudi v kršansko šolstvo in si tako podjarmili kristjane — ne bori se pa narodnost, ker nemška itak ni nikjer, najmanj pa na Slovenskem v nevarnosti. A naša se ne bori samo za versko šolo prav v zmislu katol. cerkve, nego tudi za narodni, za slovenski značaj naših šol. In to ni nikak pretiran nacijonalizem; to je le zahteva krščanske pravičnosti: tako v interesu kat. cerkve kakor naše Avstrije; to je za vas Slovence vitalno vprašanje. — Mi torej nismo agresivni, mi smo le defenzivni; po vseh kršč. načelih pa nam je dovoljena samoobramba, in če se ne bomo branili mi, kdo pa nas bo? — Mi smemo in moramo klicati našim neprijateljem: Spolnajte 7. zapoved Božjo Vi, — pustite, kar je našega, mi ne želimo Vašega! —

V očigled tem neutajljivim dejstvom: ali naj Vas, čč. skupščinarji, še opominjamo k vztrajnemu delovanju?! Vaša navzočnost že nam le priča, da Vaša srca gore za stare ideale slovenske — o da bi se ta ogenj zanesel po Vas tudi po vseh dolih in planjavah naše mile domovine, da se daleč na okrog srca vnemajo za družbo, katero si je ustariel narod sam — za svojo mladež za sebe. In v to svrhu Vam kličemo v slovo besede, ki jih je letos izustil pesnik Vam, slovenske žene, bodreč Vas na domorodno delo za našo družbo:

„Da se ne bo glasilo kdaj; „Nekoč
Žil je Sloven, a je pregnan iz raja“
Zato v bodočnost svojega naroda,
Jedini družba nas Ciril-Metoda!“

Tajnikovo poročilo se je vzelo na znanje in predsednik se je potem spominjal umrlih članov. (Dalje sledi.)

— **Spomenik v spomin prihoda Nj. Veličanstva cesarja Franca Josipa I v Ljubljano dne 7. maja 1895.** po potresni katastrofi. Občinski svet ljubljanski je v svoji zadnji seji ednoglasno vsprejel predlog, ki gre na to, da se v spomin prihoda presvitlega cesarja v Ljubljano dne 7. maja 1895. postavi primeren spomenik. Predlog se glasi: Spomenik hvaležnosti Nj. Veličanstvu presvitemu cesarju bodi arhitektoničnega značaja: piramida, obelisk ali drugi arhitektonični motiv po možnosti z bronastim reliefom Nj. Veličanstva in primernim, v bron vlitim napisom; 2. postavljen bodi v novem javnem parku pred zapadno fronto in na srednjo os „Narodnega doma“ ali na kakem drugem primernem kraju mesta; 3. za zgradbo spomenika dovoljuje se znesek do 10.000 gld. iz občinskih dohodkov; 4. mestnemu magistratu se naroča, naj stopi v dogovor s kiparjem gosp. Ganglom in arhitektom gosp. Duffejem zaradi

— Dobro, dobro, — je smejajoč se pretrgala njegova opravičevanja; ko smo dobili našega rešitelja, ne smemo biti prestrogi.

Kolumb je silno razburjen vedno molčal, a ni obrnil oči od Beatrise. Še le, ko se je poslednja obrnila naravnost k njemu, mogel je spregovoriti.

— Povejte hitro, hitro, kako se je vam posrečilo, rešiti se — zaklicala je.

— Le vprašajte, gospa Beatrisa, — odgovoril je Kolumb. Povedati vam hočem vse, kar se vam zdi vredno zanimanja.

— One, gospod, povejte sami podrobno vse. Jaz hočem vedeti vse ... vse!

— Vse? — ponovil je tiho Kolumb, ki ni mogel obrniti svojih oči od Beatrise.

Ta bister pogled je zopet vzbudil rudečico na Beatrisinih licih in ona je v zadregi povescila oči.

To je zapazil Dijego, a ni bil niti ljubosumen niti jezen na Genučana, katerega je sam semkaj pripeljal ...

— Povejte gospej vaše dogodke! — je rezko pretrgal neprijetno molčanje.

Kolumb se je naposled premagal in začel je go-reče in naudušeno pripovedovati. Ko je končal, je Beatrisa, ki ga je poslušala z velikim zanimanjem, obrnila se k njemu z novim vprašanjem, prizadevajoč še izvedeti vse podrobnosti njegovih prizadevanj za uresničenje načrtov svojih.

— Da je Alonzo de Kvintanilja vam odprl svojo hišo, in to je seveda velik korak k uspehu, a vsa naša prizadevanja bodo vendar zaman, ako ne premagamo kraljičinega duhovnika Ferdinanda de Talavera.

— „Mi ne zmagamo!“ — zaklical je Dijego zmajajoč z glavo. — Pa vi, gospa Beatrisa, gotovo ne morete ničesa storiti.

— Tako mislite, gospod Dijego? Morda se pa motite? ...

— V vsakem slučaju se ne spodobi plemeniti kastilski dami mešati v take stvari, katerih rešitev spada razsodbi učenjakov, — je opazil Dijego ne brez jeze.

— A še nespodobneje je, da blagorodna dama vsprejema posete kavalirjev brez nadzornice! — zaklical je za hrbtom star ženski glas.

— Oh, teta markiza! — rekel je Dijego, ki je stopil k starki in jej poljubil roko. — Vi, draga teta, boste pač oprostili, da sem se predrznil proti vsem pravilom dostojnosti, semkaj pripeljati gospoda Kolumba, ki je nam rešil življenje? Beatrisa ne zasluži očitanja, jaz sam sem kriv in pripravljen sem pretrpeti zaslužen kaznen.

No, dobro, Dijego, — odgovorila je markiza in omehčal se je njen nevoljni obraz. — Vsekako bi bilo bolje, ko bi ne rušili zakonov svetovne spodobnosti. — Oh, to je gospod Kolumb?

Radovedno je pogledala Kolumba; revna njegova

obleka ni mogla vzbujati velikega spoštovanja do njega, a ozirajoč se na njegovo vedenje, je prijazno mu prikimala z glavo.

— Vi gospod, vedno lahko računate za našo hvaležnost. Obrnite se k mojemu dvorniku, on poročuna z vami.

— Teta, markiza, — zaklical je Dijego in pretrgal jej besedo.

— Gospa markiza de Moja! — je prestrašeno zaklicala Beatrisa.

— Vpokojite se otroci? — opazila je markiza. Gospodu je potrebna hvaležnost boljše gmotna, nego samo besede. Ni li tako gospod?

— Seveda gospa markiza bi imela popolnoma prav, ko bi imela opraviti s človekom, katere se ceni po denarjih, odgovoril je Kolumb z dostojnostjo. Oprostite, imam malo časa in zatorej se poslavljam.

Hladno se je poklonil markizi, potem se je pa obrnil k Beatrisi.

— Oprostite, blagorodna gospa, če sem jaz dal povod, da so vas karali. Nadejam se, da mi ohranite prijazen spomin, če tudi morda ne prestopim več praga te hiše. ...

— Ne govoriti tako, gospod Kolumb! — prosila je Beatrisa. Teta ni vedela. ...

Do globočine srca vznemirjeni Kolumb je v tem že šel k izhodu parka. (Dalje sledi.)

Novice.

Občni zbor Družbe sv. Cirila in Metoda

(Dalje.)

Blagajnik gospod Koblar je pa poročal o denarnem stanju društva. Dohodkov je družba imela 21.951 gld. 40 kr. Doneski podružnic so znašali 6991 gld. 64 kr., pokroviteljstva 1858 gld. 63 kr., podpora kranjskega dež zbora 1000 gld., podpora občinskega sveta ljubljanskega 500 gld., darila 22 slovenskih posojilnic 728 gld. 42 kr., dar prijateljice koroških Slovencev 4000 gld., darovi za družbo sploh 1138 gld. 63 kr., darovi za velikovško šolo 11.599 gld. 79 kr. Časniki so nabrali 3788 gld. 20 kr., nabiralniki so dali 163 gld. 2 kr., Mohorjani so dali 19 gld. 5 kr., volila znašajo 295 gld. 92 kr. obresti od naložene glavnice znašajo 209 gld. 42 kr., za prodane knjige se je dobilo 79 gld. 35 kr., razni dohodki znašajo 19 gld. 30 kr. Stroški so značali 32.908 gld. 17 kr. Za šolo na Tržaškem se je izdalo 6235 gld. 42 kr., za šole v Gorici in okolici 3100 gld., za šolski vrtec v Mariboru 743 gld. 51 kr., za šolski vrtec v Celju 456 gld. 52 kr., za šolstvo na Koroškem 170 gld., za šolstvo na Štajerskem 209 gld., na Kranjskem 100 gld., za šolsko poslopje v Trstu 8044 gld., 76 kr., za šolsko poslopje v Velikovecu 12.077 gld. 30 kr., za knjige 441 gld. 62 kr., za „Vestnik“ 361 gld., za razne tiskovine 127 gld., nagrade 240 gld., stroški za nabiralnike, poštino itd. 596 gld. 52 kr. Primanjkljaja je družba imela 10.951 gld. 73 kr.

Blagajnik g. Koblar je na to nadaljeval: Ako primerjamo dohodke 1895. leta z onimi prejšnjih let, radostno opazimo, da celo v potresnem letu požrtvovalnost Slovencev za plemenito brambo narodne stvari ni opešala, ampak nadkrilila

vse naše nade. Letošnje blagajnikovo poročilo je tedaj še jako ugodno, dasiravno je v njem govorjenje o primanjkljaju.

Izredna lepa podpora, katero je naklonila prijateljica koroških Slovencev, znaša 4000 gld., a tudi brez nje je imela družba deseto leto svojega obstanka 2000 gld. več dohodov, kakor l. 1894. in sploh več, kakor katero si bodi leto poprej.

Ker je že IX. zvezek „Vestnik“ prinesel vsote, katere so darovale posamezne podružnice l. 1895., in ker je ravno kar izdalo društveno vodstvo precej obširni tiskani poročili o izvrstnem delovanju moških in ženskih podružnic v zadnjih dveh letih, dovolim si li posebej omenjati, da sem primoran tudi jaz vreči par zrnica kadila na slavo za družbo vnetim narodnim gospem in gospicam. Zgodi naj se, kakor je rekel g. tajnik v poročilu, podobi suhih številc.

Mej podružnicami, ki so lansko leto nabrale večje vsote, kakor predlanskim, jih je na Kranjskem 26 in mej njimi je 9 ženskih podružnic, druge so večinoma mešane; mej napredujočimi 10 štajerskimi podružnicami je jedna ženska; Korošci še nimajo probujenega ženstva (vzbujati je bode začela naša velikovška šola, ko je bode začela podučevati v maternem jeziku); zate se pa bolj postavljalo dame na Goriškem in v Trstu, kjer je mej 10 podružnicami, katere so se lansko leto posebno odlikovale 8 ženskih podružnic. Dobro vemo, kaj se pravi, pobirati denar, če tudi v dobre namene pri ljudeh, vemo kako je treba včasih marsikatero grenko požreti od neprijateljev in polovičarskih prijateljev, da ni žalostnih posledic. Zato pa veljaj vsem družbinim članom in še prav posebno Vam, neutrudljive blagajničarice in neupogljivi blagajničarji pri naših podružnicah in Vam vsem, ki nabirate denar za družbo, za obilni trud in požrtvovalno, vsem dobrim Slovincem, lahko rečem iz srca kipeča: pristrčna zahvala in v nebo doneča slava!

Speha podružnic letos na bodem našteval, ker Slovenci zadnji čas delamo že toliko šuma po svoji domovini in po vsi Avstriji, da bode kmalo le malo krajev, ki bi bili brez narodne zavesti in bi se mogli prištevati narodno spečim. Da more družba dostojno odbijati ljute naskoke sovražnikov na naše narodne svetinje, potrebuje še mnogo municije. Dobrovoljno jej je lani v ta namen priskočilo na pomoč 19 pokroviteljev z lepo vsoto 1858 gld. 63 kr. Bog živi te rodoljube in jim obudi mnogo posnemovalcev mej imovitimi rojaki! Kakor že več let poprej, tako je prejela družba tudi v minolem letu od visokega deželnega zbora kranjskega 1000 gl. in slavnega zastopa mesta ljubljanskega 500 gld., za kar jima izrekamo iskreno zahvalo. Tudi število slovenskih hranilnic in posojilnic, katere so velikodušne odprle svoje blagajnice v podpore naše družbe, se je pomnožilo. Njih imena in darila citate v tedenskih izkazih društvenega blagajništva po časnikih. Slovenci, držite se teh zavodov, ti so naši!

Slovenski časniki niso samo radovoljno prinašali objav vodstvo in dohodkov društva, ampak slavna uredništva so tudi sama nabirala darove in jih pošiljala glavnemu blagajniku. Nabrali so časniki te-le vsote: „Mir“ 2271 gld. 60 kr., „Slov. Narod“ 1316 gld. 51 kr., „Slovenec“ 116 gld. 50 kr., „Danica“ 42 gld. 50 kr., „Slov. Gospodar“ 21 gld. 62 kr., in „Domovina“ 19 gld. 50 kr. Prav lepo zahvalim za nesebični trud vse gg. urednike teh listov in pravično se mi zdi, da z ozirom na teže navedenih številc še posebno pohvalim gosp. Alojzija Legata v Celovcu in gosp. Josipa Nollija v Ljubljani.

(Dalje sledi.)

— **Župnikom v Stariloki** je imenovan preč. gospod Francišek Kumer, dekan na Vrhniki.

— **Blagoslovljenje in otvoritev** gasilnega doma v Radovljici se je vkljub neugodnemu vremenu dne 30. avgusta završila prav dostojno ob mnogobrojni udeležbi. Za novi dom

si je stekel največ zaslug načelnik gasilcev radovljiških gosp. Hugon Roblek, v priznanje česar so mu gasilci vzdali v domu primerno spominsko pločo.

— **Riharjeva slavnost** dne 25. avgusta v Polhovem gradu se je ob navzočnosti mnogih rodoljubov završila najlepše. Slavnostni govor je imel preč. g. profesor Ant. Kržič, ki je v lepih besedah slikal zasluge Gregorja Riharja za slovensko pesem.

— **Podpori.** Poljedelsko ministerstvo je mokronoški kmetijski podružnici dovolilo 500 gld. podpore za napravo vzornega vinograda ter obljubilo brezplačno potrebno trsje. Za nakup sveta, za napravo sadjarske šole pri sv. Marjeti je ministerstvo dovolilo 200 gld. podpore.

— **Kmetijska družba kranjska** priredi dne 15. okt. v Novem mestu izredni občni zbor, na katerem se bodo razpravljala zgolj vinograjška vprašanja.

— **Vspored** za odkritje spominske ploče slikarjema Janezu in Juriju Šubicu dne 8 sept. v Poljanah se je določil nastopno. Ob 8¹/₂ uri odhod iz škofjeloškega kolodvora na voze. Pozdrav v Poljanah po gosp. županu. Sv. maša v farni cerkvi ob 10¹/₂ uri, slavnostni govor čest. g. drž. poslanca Anton Koblarja, odkritje in blagoslovljenje spomenika po domačem g. župniku. Obisk rojstne hiše umetnikov. Banket ob 1. uri pop. v gostilni gosp. Čadežev. Ob 5 uri pop. čaj pri gospej dr. Ivan Tavčarjevi na Visokem. Ob 6. uri odhod na škofjeloški kolodvor. Petje oskrbi iz prijaznosti sl. akademiško društvo „Sava“. Slavnost se vrši ob vsakem vremenu.

— **Podružnica sv. Cirila in Metoda** in čitalnica v Šiški priredita na Mali Šmaren dne 8. septembra na Vodnikovem rojstnem domu pri Žibertu v Zgornji Šiški vrtno veselico.

— **Društvo »Pravnik«** v Ljubljani priredi v nedeljo dne 6. t. m. izlet v Divačo.

— **Novo vladno poslopje v Ljubljani.** Dela za zgradbo novega deželno-vladnega poslopja v Ljubljani so že razpisana. Ponudbe je vložiti do konca septembra. Stroški so proračunjeni na 200 000 gld. Stavba se ima izročiti svojemu namenu s 1. avgustom 1898.

— **Prvo splošno kolesarsko društvo v Ljubljani** je naslov novemu biciklističnemu društvu, ki se je osnovalo v Ljubljani.

— **Klub slov. biciklistov »Ljubljana«** priredi v nedeljo dne 6. septembra iz Ljubljane na Vrhniko dirko.

— **Mrtvega našli** so minoli teden pod planino Svečico 36letnega krčmarja Andreja Noč-a iz Koroške Bele. Mož je ponesrečil. Spodtaknilo se mu je najbrže in je pal v propad in se ubil.

— **V smrt na vešalih** obsodili so dne 23. avgusta pri ljubljanskem porotnem sodišču 26letnega hlapca Janeza Kristana iz Hotavelj, ker je ustrelil svojega gospodarja Matija Platiša v Bašlju.

— **Nesreči.** Dne 30. avgusta dopoldne povozil je pred frančiškansko cerkvijo v Ljubljani hlapec Janez Kamnar iz Dobrunj 60letno prodajalko nogovic Lizo Kavčič. Hlapec je bil pijan in je jako hitro vozil. Z ojesom je zadel nesrečnico v glavo in jo prav težko ranil. — 68letni kovač Janez Lotrič, je dne 31. avgusta popoldne tako nesrečno zašel na Tržaški cesti med tri ondu vozeče vozove, da je padel in mu je voznokolo šlo preko glave. Mož je zelo poškodovan.

— **Požar** je uničil dne 31. avgusta zvečer novo hišo Jere Ločnikar na Hauptmanci. Prihiteli so gasiti ljubljanski gasilci, a niso mogli blizu, ker je bila vsled vednega deževja vsa okolica hiše pod vodo. Pod strešjem je bilo spravljeno tudi več krme, ki je seveda tudi pogorela. Hiša je bila lesena in znaša škoda do 1000 gld.

— **Utonil** je na Petkovcu nad Logatcem dijak Karol Križaj iz Trsta. Deček je bival pri svojih sorodnikih na počitnicah, a je pri kopanju utonil.

Portugalcev, kako se je blagajna napolnila z zlatom iz novih odkritih dežel. Na videz je pa ostal hladen in miren.

Ko je končal Kolumb svoj govor, je nastalo molčanje, katero je pretrgal kralj.

— Vaši predlogi so drzni, gospod Kolumb, — rekel je, — in če tudi vaša domišljija vas utegne predaleč zapeljati, vendar se mi zdi, da so vaši načrti osnovani na naučni podlagi in podatki. Sedaj je treba vaše predloge predložiti razsodbi učenjakov in poslušati njih mnenje, predno se lotimo organizacije ekspedicije, katero priporočate. V vsakem slučaju se bomo spominjali vas in bomo hvaležni za vaše predloge.

— Jaz se tudi zahvalujem vam, gospod — zaklicala je kraljica, — za nam skazano zaupanje in odkritje vaših načrtov. Če tudi jih ne morem oceniti z znanstvene strani, vendar so v meni vzbudili veliko zanimanje in pripravljena sem v soglasju s kraljem delovati na njih uresničenje.

— Pri taci okoliščinah moja prevzišena gospa soproga gotovo ne bode imela ničesa proti temu, da se ta stvar naznani pradskemu prijorju Ferdinandu de Talavera! — rekel je kralj obrnivši se k kraljici. — Naj on skliče znanejši zvezdoznance, sveto- in zemljepisce na posvetovanje, da vkupe s Kolumbom pretresejo njegove načrte.

— Jaz se popolnoma strinjam z vami odgovorila je kraljica — in seveda bode Kolumb znal dokazati pred gospodo znanosti resnične svoje teorije!

Kolumb se je nizko poklonil in bil milostno odpuščen. (Dalje sledi)

Poučni in zabavni drobiž.

— **Voje od leta 1863. do 1896.** Poslednji zvezek statističskih objav družbe Rudečega križa v Genfu („Bulletin International des Sociétés de la Croix Rouge“) objavlja med ostalnim jako zanimivo statistiko vojen, ki so bile od leta 1863. do letos. Te številke kažejo, da so imele evropske države tekom poslednjih 33 let 117 vojen in sicer 31 v Evropi sami, 39 v Aziji, 39 v Afriki, 7 v Ameriki in 1 v Avstraliji. Vse te vojne štejejo skupno 246 vojnih let. Nikakoršne vojne niso imeli v omenjeni dobi samo male države Belgija, Grška, Luksemburška, Švedska, Norveška in Švica. Po jedno vojno so imele: Bolgarska, Danska in Romunska; po dve: Črnagora in Portugalska; tri Nizozemska; štiri Srbija, pet Avstro-Ogerska, šest Italija, po sedem Nemčija in Španjska, deset Turčija, trinajst Rusija, štirindvajset Francija in jedenintrideset (!) Angleška. V isti dobi bilo je v Aziji 53, v Afriki tudi 53, v Ameriki 68 in v Avstraliji 4 vojne. Iz med omenjenih 198 vojen vsega sveta bilo je 93 državljanskih (medsobnih).

— **Pot na solnce.** Neki ameriški zvezdoznaneec je proračunal nastopno: Mislite si železniško progo do solca; ako bi vlak priletel 40 angleških milj v jedni uri, ne da bi postajal kje, trebal bi do solca 265 let. Cena za vožnjo znašala bi 930.000 dolarjev (3.721.000 kron), ako računamo le štiri stotinke za jedno milijo. To bi bil seveda nekoliko drag izlet.

Novice.

Občni zbor Družbe sv. Cirila in Metoda

(Dalje.)

Nova in zelo praktična naprava za izvabljanje drobiža iz žepa veselih ljudi so nabiralniki. Do duše me je ganilo, ko so mi ubogi ljubljanski delavci poslali 4 nabiralke napolnjene s svojimi trdo prisluženimi novci 200 nabiralnikov že stoji v gostilničnih, čitalniških in raznih mizah rodoljubov slovenskih. Ker se po novih vedno še poprašuje, jih dobimo te dni še 200 iz neke ljubljanske izdelovalnice. Po nabiralnikih postaja družba sv. Cirila in Metoda in naša narodna borba znana vsem slojem prebivalstva. Hvalevredno delo opravljate, gospoda, ako večkrat poprašate narodne krčmarje in kavarnarje, kje je družbin nabiralnik.

Posebno vesel bode družbin finančni minister, ako se bode dalo vneti častite člane družbe sv. Mahorja da bi se spominjali z malimi darovi naše družbe ob sprejemu knjig družbe sv. Mohorja. V tem obziru so lepo priporočila gg. poverjenikom in vspehi bodo krasni. V kratkem dobi družba tudi slovenske vžigalice, ki naj bi vžigala tudi mrzla srca za narodno stvar. Tako bomo mogli reševati v družbtinih zavodih v prihodnje še po več, kakor po 1500 slovenskih otrok in kazati nasprotnikom, ki so sovražno zbirali v armadah „Schulvereina“ in „Lege nazionale“, da nimajo še volje udati se jim na milost in nemilost.

Težka leta so pa nastopila za družbino blagajnico, ko je bilo družbino vodstvo primorano, oskrbeti družbi lastne domove, namreč šolski poslopji v Trstu in Velikovecu. Šolsko poslopje pri Sv. Jakobu v Trstu je stalo družbo s popravami vred okoli 20.000 gld. in prekrasna nova šola v Št. Rupertu pri Velikovecu, katera imponuje tudi Nemcem, ki so nas doslej imeli za barbare, bode stala do 30.000 gld. Z zlatimi črkami se lesketa na velikovškem poslopju napis „Narodna šola“. V poslopju bode prostora za deško in dekliško ljudsko šolo, za notrajno višjo dekliško izobraževalnico in nekako gospodinjsko šolo ter za stanovanje šolskim sestram učiteljicam. Če kdo, se je posebno blagajnik krčil proti tem velikim izdatkom. Ali potrebni so bili, da nas niso škodoželjni Italijani, katerim smo prej plačevali visoko najemščino za hišo, nekega dne vrgli pod kap. S kom imamo opraviti, je pokazala zlobna roka, ki je hotela lani sv. Štefana dan našo tržaško šolo zažgati, le, da se ji ni posrečila peklena nakan. Napravila je samo banki „Slaviji“, kot zavarovalnici, naše hiše 111 gld. škode. Kako zadovoljni so koroški bratje, da so dobili svoj „Narodni dom“ v Velikovecu, dokazujejo obilni darovi. Stoj tedaj trdno in ponosno naš svetilnik prosvete na bregu Jadranskega morja, okoli sebe zbiraj ladije slovenskih družin in kaži besnim Italijanom, da so Slovenci še tukaj doma. Stoj nepremakljivo veličastni branik naše narodnosti pri Velikovecu in ne dovoli, da bi le za ped se še kdaj pomaknila meja slovenskega jezika proti jugu! Vjunači dolga stoletja zatiranim bratom na oni strani Karavank potrta srca in še pozni vnuki naj se v tebi radujejo ob sadovih požrtvovalnosti svojih prednikov.

Toda od kod bode jemala družba denar za tako obširno delovanje? Nadejajmo se, da dokler bode trajala sila, bode skrbela božja previdnost in dobrotelost Slovencev. Kadar pa poneha nevarnost, katera nam preti s poginom, tedaj bode tudi vodstvo naše družbe poslano zasluženi pokoj, naš finančni minister bode odpisati dal ves ta narodni davek slovenskim rodoljubom in ga naložil ramenom, katerim gre po pravici in mi bomo sešli se le še v beli Ljubljani v polnem številu ter veseto zapeli: „Te Deum laudamus!“ Hvala Bogu, mi smo rešeni! (Konec sledi.)

ginci naselili na tem otoku zaradi njegove rodovitnosti, je pod smrtno kaznijo prepovedano Kartagin-
cem pripovedovati o tem otoku, da bi prebivalci tega
otoka ne mogli napraviti kake zarote proti Karta-
giniji in škodovati njenemu blagostanju“.

Kolumb je prenehal.

— Taki izreki sumljivih pisateljev, — je rekel
hitro Talavera, — nimajo nikakega pomena in so
šteti v ono vrsto pravljič, kakor pripovedke o zgub-
ljeni Atlantiki, Hesperiditnih vrtih, o Meroni in vrtu
Blaženstva. Ne nadlegujte nas, gospod Kolumb s ta-
kimi stvarmi in navedite tehtnejših dokazov.

— Vi imate to za izmišljotino, velečasti gospod
predsednik, — zaklical je Kolumb ne brez sarkazma,
— in te izmišljotine niso družega, kakor pojavi vse-
svetnega duha. Vera oživja, dvom pa ubija. Največje
stvari, ki so se kedaj zgodile na zemlji izhajajo od
vere. Po čem se je ravnal Andrej Bijanko, ki je na
svojem zemljevidu, ki je izšel 1448., naznačil otoke
Zelenega Nosa, predno so jih odkrili Portugalci? Bi
vi to označenje Bijankovo tudi zmatrali za prazno
izmišljijo? In dobro se je obneslo v dejanju!... Pe-
ljalo je ves narod na pot odkritij novih dežel...

(Dalje sledi)

Poučni in zabavni drobiž.

Kneževina Lichtenstein, samostojna majhna država
na meji avstrijske dežele Predarelske, je menda jedina v Ev-
ropi brez dolga in brez vojakov, dasi ni bil njen vladar, knez
Liechtenstein že 20 let doma. Kneževina ima svojo ustavo in
svoj parlament. Napredovala pa tudi ni za las od nemško-
avstrijske vojske l. 1866. Tedaj je bila v zvezi z Avstrijo.
V mirovni pogodbi je Avstrija čisto pozabila na svojo zavez-
nico, zato je še danes kneževina formalno vojskina nasprotnica
Nemške. Po omenjeni vojski so odslovili še tisto malo vojakov
in vendar je ta država danes varnejša pred sovražnikom
nego katerakoli evropska. Prebivalcev šteje 9434 polovico
moških, polovico ženskih, zato je tudi v tem pogledu vse v
soglasju.

Strela z jasnega neba. Pred nedavnim so v Berlinu
občudovali nenavadno naravno prikazen. Okrog dveh popoldne
je švignil z jasnega neba čudno žareč se blisek. Vse hiše v
okolici so se zagrnille kakor v rudeč plamen. Koj nato je
močno treščilo, kakor bi se razletela zaloga smodnika. Stresek
se je spremenil v votlo bobnenje, ki je trajalo jedno minuto
in 12 sekund. Pok je bil tako močan, da so ljudje na cestah
obstali.

Novice.

Občni zbor Družbe sv. Cirila in Metoda

(Konec.)

Toda, žal, žal, da zdaj še ne moremo in ne smemo
peti tako. Noč in dan še kuje sovražnik orožje, še divja
huda bitka za obstanek našega naroda na vsej črti. Glavni
skupščini „Schulvereina“ o letošnjih binkošti v Brnu in
„Lege nazionale“ v Kopru sta pokazali kaj črne nove. Prva
se je branila izpustiti iz svoje srede glavne podpornike —
žide; druga je pa, kakor je razkril zadnji teden neki slovenski
dnevnik, na dovolj predrzen način razodela, da je škiljenje

čez avstrijsko mejo nekako glavni smoter njenega delovanja.
In taki sosedje, ki nam bi rajše danes kakor jutri raztrgali
sveto geslo, zapisano na naši trobojnici „vse za vero, dom
in cesarja“, naj bodo naši prijatelji? Ne, mi jim ne zaupamo!
Poročilo sicer pravi, da se „Schulvereinovi“ dohodki sušijo,
ker požidovljenim Nemcem zmanjkuje idealnosti, in zato so
sklenili nekatere zavode na Češkem odpustiti. Toda idealnost
(recte brutalnost) bi že imel nemški medved, manjka mu le
poguma nasproti češkemu levu. Pri zavednem češkem narodu
„Schulverein“ res nima nikakega vspeha. Toda uspeh ima,
žalibog, mej Slovenci. Zato „Schulverein“ niti krajcarja ni
sklenil manj izdati za napade na slovensko narodnost. Da, še
hvalili so se v Brnu, da berolinske marke dobro delujejo na
južni nemški meji, namreč mej Slovenci in blatili so prav
ostudno posebno slovensko duhovščino, ki jim s svojim de-
lovanjem črta račune. Previdnosti je tedaj posebno nam Slo-
vencem treba, če tudi nekateri optimisti trdijo, da se bliža
že konec boju, ker „Schulverein“ hira. Gorja nam, ako bi
zadremali v nehajstvu, meneč, da nas Nemci le sladko zibljejo.
Po dolgih bojih nimamo še dostojne, od občine vzdrževane
slovenske šole v Gorici, nad dve leti že ne dobimo odgovora
na utemeljene pritožbe v Trstu, nemški časniki so še vedno
polni napadov na pol slovensko gimnazijo v Celji, šolstvo
naše na Koroškem je zatirano, kakor je bilo, Devin, Jesenice
itd. so v nevarnosti, in mi naj bi roke križem držali, ali pa
obupni orožje proč pometali. Prepričan sem, da porečete: Ni-
kakor ne! Konec boja bo pač prišel gotovo, čim pogumneje
in čim bolj jedini mej seboj se bomo borili v prihodnje.
Končam s vsklikom: „Slovenci, ne vdajmo se, dokler nam
ne napoči pravične zmage dan!“

Blagajnikovo poročilo se je z jako živahnim odobra-
vanjem vzelo na znanje.

Nato je bila volitev predsedstva. Predsednikom je bil
zopet voljen gosp. T. Zupan, v odbor pa izstopivši odborniki
Anton Koblar, Luka Svetec in Ivan Hribar, za nadzornike
pa Oroslav Dolenc, Martin Malenšek, Franc Povše, Franc
Ravnihar in Ivan Vrhovnik, za razsodnike pa gg. Andrej
Kolar, dr. Franc Munda, Franc Stare, dr. J. Zupanec in Dra-
gotin Žagar.

Podpredsednik g. Luka Svetec je poročal o lanskim
predlogih dr. Vilfana in V. Globočnika, naj bi podružnice pri
zborovanjih zastopali njih načelniki in bi v glavnem odboru
bili zastopniki vseh kronovin, koder bivajo Slovenci.

Na to je g. Pogačnik iz Podnarta predlagal, naj bi
prihodnje skupščine v bodoče bile zunaj Ljubljane. Potem se
je izvolilo odposlanstvo iz g. Zupana, Svetca in dr. Svetine,
ki je šlo k deželnemu predsedniku izraziti neomejeno udanost
družbenikov presvitlemu cesarju. Predsednik je na to zaključil
zborovanje.

Po zborovanju je bil banket v Sokolovi telovadnici v
„Narodnem domu.“ Udeležilo se ga je 130 oseb. Predsednik
g. Tomo Zupan je najprej napil cesarju, in razlegali so se
živahni živio-klici po dvorani.

Podpredsednik g. Luka Svetec je napil predsednikoma
Čitalnice in Sokolu dr. Bleiweisu in dr. Tavčarju, ker sta
omenjeni društvi družbi prepustili svoje prostore. Drž. posl.
g. Spinčič je napil družbenem načelniku Zupanu. Omenjal je,
kako se je nekaj zatirala naša narodnost pod plaščem vere,
sedaj se pa pod plaščem omike. Pri banketu je pel ženski
kvartet „Struna“. Tajnik Žlogar je prečital došle telegrame in
s tem je bil oficijelni del banketa končan.

— **Krščansko-socijalna slovenska stranka** kandi-
duje g. dr. Gregorič-a, zdravnika v Ljubljani za državno-
zbornskega poslanca, namesto pokojnega kanonika Kluna, ter
izreka nado, da se bodo po teh načelih zjedini slovenski
državni poslanci na Dunaju v jeden tabor.